

Sygn. akt: X C 3096/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, X Wydział Cywilny,

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Brzoskowska
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Basalska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O.**

przeciwko **D. S. i A. S.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanych D. S. i A. S. solidarnie na rzecz powoda Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O. kwotę 10.923,39 zł. (dziesięć tysięcy dziewięćset dwadzieścia trzy 39/100 złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 10.039,39 zł. od dnia 01 marca 2016 r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanych D. S. i A. S. solidarnie na rzecz powoda Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O. kwotę 5.100,00 zł. (pięć tysięcy sto złotych) tytułem kosztów procesu;
- nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Agnieszka Brzoskowska

1.Sygn. akt X C 3096/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód, Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w O., pozwem wniesionym w dniu 10 marca 2016 r., skierowanym przeciwko D. S. i A. S., domagał się zasądzenia od nich solidarnie kwoty 10.923,39 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 10.039,39 zł. od dnia 01 marca 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto żądał zwrotu kosztów procesu, w tym zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany D. S. na podstawie umowy sprzedaży z dnia 28 października 2005 r. posiada spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w O.. Lokal ten razem z nim użytkuje jego żona, pozwana A. S.. Pozwani zalegają z opłatami. Powód wskazał również, że pozwani nie są członkami Spółdzielni. Nie dopełniają oni obowiązków w postaci uiszczania opłat z tytułu używania lokalu oraz na fundusz remontowy. Powód skierował przed złożeniem pozwu, tj. w dniu 14 kwietnia 2015 r. wezwanie do zapłaty, jednakże pozwani nie zainteresowali się problemem zadłużenia i nie uregulowali należnych opłat. Stan zadłużenia na dzień 29

lutego 2016 r. opiewał na kwotę 10.923,39 zł., z czego 8.839,39 zł. stanowią opłaty z tytułu używania lokalu, 1.200,00 zł. to zaległe opłaty na fundusz remontowy, a kwota 884,00 zł. to odsetki.

W dniu 25 kwietnia 2016 r. Referendarz Sądu Rejonowego w Olsztynie, X Wydziału Cywilnego, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanym D. S. i A. S., aby zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 10.923,39 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 10.039,39 zł. oraz kosztami procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wnieśli w tym terminie sprzeciw. (nakaz zapłaty z dnia 25 kwietnia 2016 r., k. 27)

Pozwani wnieśli sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zarzucając błędy w naliczonych kwotach oraz błędy proceduralne pozwu. W piśmie z dnia 25 listopada 2016 r. pozwani cofnęli sprzeciw od nakazu zapłaty i uznali roszczenie powoda. Na rozprawie w dniu 27 stycznia 2017 r. potwierdzili uznanie powództwa w całości. (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 34, k. 42 – 43, pismo z dnia 25.11.2016 r., k. 64, protokół rozprawy, k. 92)

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany D. S. nabył na podstawie umowy sprzedaży z dnia 28 października 2005 r. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, położonego przy ul. (...) w O., będącego w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w O..

(bezsporne, vide: akt notarialny umowy z dnia 28.10.2005 r., k. 6-10)

Pismem z dnia 14 kwietnia 2015 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa zawiadomiła pozwanego D. S. o stanie zadłużenia z tytułu opłat za używanie przedmiotowego lokalu mieszkalnego i wezwała go do uiszczenia należności w łącznej kwocie 5.447,94 zł., na którą składają się:

- zaległe opłaty za używanie lokalu mieszkalnego - 4.495,73 zł., - zaległe opłaty za fundusz remontowy - 624,00 zł.,
- odsetki od ww. zadłużenia - 328,21 zł.

Powód wyznaczył termin zapłaty do dnia 29 kwietnia 2015 r., informując, że w przypadku niezapłacenia długu w podanym terminie sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Pismo takiej samej treści skierowane zostało również do pozwanej A. S..

(bezsporne, vide: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 14.04.2015 r., k. 11-14;)

W kartotece konta pozwanych, prowadzonej przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...), na dzień 29 lutego 2016 r. wykazane było zadłużenie pozwanych za okres od lutego 2014 r. do lutego 2016 r., wynoszące:

- z tytułu opłat za używanie lokalu – kwota 8.839,39 zł.,
- z tytułu opłat na fundusz remontowy – kwota 1.200,00 zł.,
- odsetki w kwocie 884,00 zł.

(bezsporne, vide: kartoteka konta, k. 16-18)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zostało uwzględnione, bowiem pozwani uznali powództwo w całości.

Uznanie powództwa normuje art. 213 § 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, albo zmierza do obejścia prawa.

Sąd miał na uwadze, że uznanie powództwa jest oświadczeniem woli, które wywołuje skutki zarówno procesowe, jak i materialnoprawne i jako takie podlega ono ocenie także z punktu widzenia przepisów prawa materialnego. W przypadku uznania powództwa o zapłatę może ono stanowić jednocześnie oświadczenie o uznaniu długu.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku, uwzględniającego żądanie pozwu. Zakłada ono istnienie dochodzonego roszczenia, a tym samym wystąpienie wszystkich przesłanek, kreujących jego byt prawny. Uznanie powództwa to jeden ze środków obrony pozwanego, z którego korzysta on w wypadku, gdy nie posiada żadnych zarzutów, które mogłyby mu zapewnić pozytywne rozstrzygnięcie sprawy. Pozwany zgadza się z okolicznościami, podnoszonymi przez stronę przeciwną. Uznanie powództwa stanowi wyraz tego, że pozwany, rezygnując z obrony, korzysta z zasady autonomii w dysponowaniu swoim prawem podmiotowym. Uznanie powództwa jest czynnością, w której występują nie tylko elementy oświadczenia wiedzy, ale i woli.

Jak już wyżej wskazano, w myśl art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Zgromadzony w sprawie materiał w postaci przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, takich jak: kartoteki konta pozwanych (k. 16-18), akt notarialny umowy sprzedaży z dnia 07 listopada 2005 r. (k. 6-10), przedsądowe wezwania do zapłaty z dnia 14 kwietnia 2015 r. (k. 11-14), które ostatecznie nie były kwestionowane przez pozwanych, nie budziły także zastrzeżeń Sądu. W związku z powyższym Sąd uznał, że uznanie powództwa nie było dotknięte żadną wadą oświadczenia woli, ani też nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego i nie służyło obejściu prawa.

Powództwo można uznać w części bądź w całości. W razie uznania powództwa w całości, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, sąd wydaje wyrok, uwzględniający powództwo, skoro uznanie jest aktem woli pozwanego, wiążącym dla sądu (zasada dyspozycyjności). Pozwani uznali bowiem powództwo w sposób zgodny z obowiązującym prawem – poza rozprawą w formie pisma procesowego, co dodatkowo potwierdzili ustnie na rozprawie i stanowiło to uzewnętrznienie ich woli w sposób wystarczający.

Ponadto strona pozwana uznała powództwo we właściwym czasie, ponieważ uznanie powództwa może być dokonane w toku całego postępowania sądowego przed sądem I instancji. Stosowne oświadczenie może być złożone najwcześniej z chwilą doręczenia pozwu pozwanemu.

Należy dodać, iż instytucja, jaką jest uznanie powództwa, pociąga za sobą szereg skutków zarówno w sferze materialnej, jak i procesowej. Procesowe skutki są następujące:

- sąd nie przeprowadza postępowania dowodowego i wydaje wyrok, uwzględniający powództwo w zakresie, w jakim zostało ono uznane,
- sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa,
- w wyroku, wydanym na podstawie uznania, sąd zamieszcza z urzędu rozstrzygnięcie o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności – zgodnie z przepisem art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 213 § 2 k.p.c. w zw. z art. 481 k.c., Sąd orzekł, jak w pkt 1 sentencji, zasądając od pozwanych D. S. i A. S. solidarnie na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Choć doszło do uznania przez stronę pozwaną żądania pozwu, okoliczności sprawy nie dają podstaw do przyjęcia, że strona pozwana nie dała powodowi asumptu do wytoczenia powództwa. Pozwany nie daje powodów by wytoczyć powództwo w przypadku, gdy jego stosunek wobec żądania powoda pozwala przyjąć, że powód byłby w pełni zaspokojony bez konieczności wytaczania powództwa.

W powyższej sprawie kluczowe znaczenie miały okoliczności sprzed złożenia pozwu, jak również to, że uznanie nie nastąpiło przy pierwszej czynności procesowej pozwanych.

W związku z powyższym o kosztach procesu orzeczono, zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 k.p.c. i następnych oraz na mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015 r., poz. 1804), zasądając od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 5.100,00 zł. tytułem kosztów procesu.

SSR Agnieszka Brzoskowska